SINITAIVAS

NR 02/2024

ITÄVALLAN SUOMALAISEN EVANKELIS-LUTERILAISEN SEURAKUNNAN LEHTI

LEHDESSÄ MUKANA WIENIN SUOMI-YHTEISÖJÄ

SINITAIVAS SYYSKUU 2024

IMPRESSUM
Itävallan suomalaisen evankelis-luterilaisen seurakunnan julkaisu. Lehti ilmestyy kolme kertaa vuodessa.

TOIMITUS
Päätoimittaja: Ella-Maria Boba
Taitto ja ulkoasu: Meri Hakaoja

JAKELU
Lehti jaetaan Itävallan suomalaisen seurakunnan jakelulistan mukaan. Listalle voivat antaa nimensä ja osoitteensa kaikki yhteisestä suomalaisesta toiminnasta kiinnostuneet.

Seuraava numero ilmestyy viikolla 48.
Jutut ja ilmoitukset toimitukseen viimeistään 03.11.2024 mennessä.

YHTEYSTIEDOT
Ella-Maria Boba
Gentzgasse 10 / Altes Haus, 1180 Wien
puh: + 43 699 188 778 19
s-posti: finn.gemeinde@evang.at,
ella-maria.boba@evang.at
kotisivut: www.finngemeinde.at

KUVAT
Kansi: Envato Elements
Sivu 2 (kaste): Axel Lian, pixabay.com
Sivu 11: MayaSchedrina, pixabay.com
Sivu 17: Envato Elements
Takakansi: Yandidesigns, pixabay.com

Tykkää meistä facebookissa!
Ryhmän nimi „Itävallan suomalainen evankelis-luterilainen seurakunta“

Iloitsemme kovasti lahjoituksista!

Sinitaivas ja seurakunta
Erste Bank
IBAN: AT83 2011 1287 2259 0100
BIC: GIBAATWWXXX

PRINTED BY:

WirmachenDruck.de
Sie sparen, wir drucken!

SISÄLTÖ

Pääkirjoitus	3
Kuraattorin kynästä	4
Missä menet Suomen evankelis-luterilainen kirkko?	5
Uusia kasvoja seurakunnssa	7
Seurakunnassa ja Suomi-yhteisöissä tapahtuu	8
Ajankohtaista seurakunnassa	10
Iloa jouluksi ja hanukaksi Romanian lapsille	11
Muistokirjoitus	12
Ajatuksia sielunhoidosta vankila-sielunhoitajan silmin	13
Kirjallisuuspiiriläisten kirjaesittely	15
Apua ja neuvoa ongelmatilanteissa	17
Joulumyyjäiset	18
Herbstfest der Evangelischen Kirche A.B. in Wien	19

Pääkirjoitus

Suojaava vesi

Sinut on todennäköisesti kastettu. Päällesi on puettu valkoinen kastemekko, jossa on ollut joko vaaleanpunainen tai -sininen rusetti sukupuolesi mukaan.

Vielä 1990-luvulla kasteen sai noin 80 prosenttia syntyneistä lapsista. Viime vuonna kastettujen määrä taisi jäädä Suomessa aika tarkalleen 50 prosenttiin ja määrä vähenee koko ajan. Mikäli tilastojen laskukäyrä jatkaa nähtyä mallia, Suomessa kastetaan viimeinen lapsi vuonna 2052.

Hyvin monin jättää nykypäivänä lapsensa kastamatta ajatellen, että lapsi saa itse valita katsomuksensa. En kuitenkaan usko, että yksikään meistä kasteen saaneista löytää haittapuolia kastetuksi tulemisesta. Kaste ei estä ihmistä luomasta omanlaista suhdetta Jumalaan tai kirkkoon. Kaste ei estä eroamasta kirkosta, mikäli se ei aikuisena tunnukaan omalta paikalta. Kaste ei poissulje mitään vaihtoehtoja elämästä eikä se estä valitsemasta itse elämän suuntaa. Sen sijaan kaste ainoastaan tuo turvaa elämään, mikäli sen tahtoo ottaa vastaan.

Hyviä puolia kasteessa on, että sen myötä saa kummit, saa uskonnonopetusta ja pääsee rippikouluun, jossa mietitään elämän ydinkysymyksiä, omia ajatuksia ja arvoja; kaste mahdollistaa kirkkohäät, kaste tuo ympärille yhteisön, josta löytyy kuuntelevia korvia, auttavia käsiä, perheterapeutteja, diakoneja, ruoka-apua, velkaneuvontaa – alan ammattilaisia, jotka auttavat ilmaiseksi, jos elämässä kohtaa haasteita. Ja kaikkein tärkeimpänä, ainakin näin papin näkökulmasta: kaste tuo turvan niin lapselle kuin vanhemmille, sillä kasteen myötä lapsesta pitävät huolen myös taivaalliset voimat.

Minulla on ollut 14-vuotisen pappeusurani aikana monenlaisia kasteita. Niistä kaikki ovat olleet ainutlaatuisia tilanteita ja usein myös monikulttuurisia juhlia, joista kastettavan perhe on tehnyt omannäköisensä. Juuri kesän lopulla sain kastaa 8-kuukautisen pojan, 2-vuotiaan tytön ja pian myös tyttäreni 10-vuotiaan luokkakaverin, joka on itse tehnyt päätöksen kastamisestaan. Kasteet ovat minulle työni huippuhetkiä, ja ilahdun aina, kun jossain törmään näihin kastamiini lapsiin.

KUVA: Tatiana Weber

Kasteelle voi kuitenkin tulla minkä ikäisenä tahansa, jos kaste on jäänyt saamatta. Esimerkiksi kirkkoon kuulumaton nuori voi osallistua rippikouluun, ja jos hän haluaa liittyä kirkkoon, hänet kastetaan ennen konfirmaatiota. Aikuisen kastettavan kanssa pappi taas käy ennen kastetta läpi kirkon uskoon, oppiin ja perinteisiin liittyviä asioita aikuisrippikoulun muodossa.

Kasteessa parasta on mielestäni se, että se on aina voimassa, silloinkin, kun oma uskomme horjuu. Jumala pitää kastettua aina lapsenaan ja kastetulla on oikeus palata tuhlaajapojan tai -tytön tavoin Isänsä luokse. Kun meidät kerran siunataan haudan lepoon, on kaste se perusta, jonka turvassa voimme jättäytyä armollisen Jumalan käsiin. Kasteen vesi kannattelee elämässä ja se kantaa myös ikuisuuteen asti.

Ella-Maria Boba

Kuraattorin kynästä

Tämän Sinitaivaan ilmestyessä kesäloma on jo takanapäin ja paluu arkeen alkanut. Oman kesälomani vietin Suomessa, kuten varmaan monet teistä seurakuntalaisistakin. Kesääni kuului alkukesän lomaviikolla pienet häät viehättävässä keskiaikaisessa Pyhän Olavin kirkossa Sastamalassa ja loppukesästä muun muassa vierailu Kylmäpihlajan majakkasaarella Rauman edustalla Selkämeren saaristossa sekä sukulaisen suuret 80-vuotisjuhlat. Loman kohokohtia ovat minulle ja varmaan monelle teistäkin sukulaisten ja ystävien tapaaminen, meillä ulkomailla asuville näitä yhteentulemisia kun ei välttämättä usein ole.

Onneksi meillä on täällä Itävallassakin paikka, jossa on mahdollisuus tavata toisia suomalaisia: suomalainen seurakunta. Toiminta käynnistyy syksyn alkaessa tuttujen ja joidenkin uusienkin tapahtumien merkeissä – näistä löytyy lisätietoja tämän lehden sivuilta.

Ella-pastorimme jatkaa onneksemme seurakunnassa vielä seuraavan nelivuotiskauden eli tämän vuoden syyskuusta vuoden 2028 elokuuhun. Tämäkin on mielestäni kuin hyvän ystävän tai sukulaisen tapaaminen: tuttua ja turvallista.

Toivotan kaikille seurakuntalaisille mukavaa alkusyksyä!

Terveisin Elise

Kuva: Envato Elements

Missä menet Suomen evankelis-luterilainen kirkko?

Minua pyydettiin kesäkuussa, Wienin Lange Nacht der Kirchen -tapahtuman yhteydessä, osallistumaan paneelikeskusteluun, jonka aiheena olivat kirkon haasteet EU-vaalien alla. Puhuin tilaisuudessa Suomen evankelis-luterilaisen kirkon näkökulmasta kanssakeskustelijoinani Ranskan, Unkarin, Romanian ja Hollannin edustajat. Valmistauduin keskusteluun haastattelemalla muun muassa Helsingin Munkkiniemen seurakunnan kirkkoherraa ja kirkolliskokousedustajaa, Päivi Vähäkangasta. Tähän juttuun olen poiminut pääkohtia niistä haasteista, joita Suomen kirkollisella kentällä on tänä päivänä vastassa.

Noin 3,6 miljoonaa suomalaista eli 65 prosenttia kuuluu tänä päivänä Suomen evankelis-luterilaiseen kirkkoon. Voimme Suomessa siis edelleen puhua enemmistöuskonnosta, vaikka suurissa kaupungeissa nuo prosenttiluvut kirkon jäsenyydessä alittavat jo 50:n prosentin. Vuosittainen jäsenkato on noin 1%:n luokkaa.

Negatiivinen jäsenkehitys näkyy erityisesti kasteiden määrässä. Kun isoimmissa kaupungeissa enää noin 30 prosenttia lapsista kastetaan, tulee kirkon jäsenmäärä erityisesti nuoressa sukupolvessa pienenemään. Myös kirkollisten vihkimisten määrä on laskussa, sillä Suomessa papin toimittaman vihkimyksen vaatimuksena on molempien osapuolien kuuluminen kirkkoon. Nykyään noin puolet vihkitoimituksista on maistraattivihkimisiä. Hautaansiunaamisissa ei vielä toistaiseksi ole näkyvillä uskonnottomien hautajaisten trendiä.

Rippikoulu sen sijaan jatkaa suosiotaan, sillä edelleen noin 80% 15-vuotiaista nuorista käy Suomessa rippikoulun. On ollut myös nähtävillä, että uskonto on muutenkin nousussa nuorisokulttuurissa. Samanikäisten maahanmuuttajanuorten uskonnollinen identiteetti herättää kiinnostusta ja saa nuoret etsimään myös omaa uskonnollista identiteettiään. Mielenkiintoista on myös se, että kun edellisellä sukupolvella oli tarve tehdä selkeää pesäeroa uskonnollisuuteen, ei nykynuorilla samanlaista tarvetta enää ole. Suhtautuminen uskonnollisuuteen onkin yllättäen kääntynyt päinvastaiseen, positiiviseen ja avoimempaan suuntaan. Esimerkiksi ei ole lainkaan tavatonta, että sosiaalisessa mediassa jaetaan nuorten keskuudessa myös Jeesus-aiheisia postauksia ja videoita. Voimasuhteet ovat kuitenkin muuttuneet miesten ja naisten välillä. Naisilla kiinnostus hengellisyyteen suuntautuu yhä enemmän perinteisen uskonnollisuuden ulkopuolelle, kun taas nuoret miehet suhtautuvat myönteisemmin perinteitä ylläpitävään uskonnollisuuteen.

Vaikka kirkon jäsenkehitys onkin laskusuuntaista, ei tämä vielä ole vaikuttanut tuntuvasti kirkollisverokertymään. Tämä johtuu muun muassa palkkojen noususta. Kirkossa tehdään kuitenkin jatkuvasti ennustuksia, milloin taloudellinen käänne tapahtuu. Moni yksittäinen seurakunta kamppailee nyt jo taloudellisten vaikeuksien ja nousseiden ylläpitokustannusten kanssa. Seurakunnilla on perinteisesti ollut paljon kiinteistöjä, joista monesta on nyt luovuttava. Helsingissä tavoitteena on esimerkiksi luopua yhdestä neljäsosasta kiinteistöistään. Joskus myös kirkkorakennuksita on luovuttava, mikä on alueen kotiseuturakkaille asukkaille usein kipeä prosessi. Parhaassa tapauksessa kirkot siirtyvät muiden uskonnollisten yhteisöjen käyttöön, mutta tulevaisuudessa tullaan myös näkemään kirkkorakennuksia, jotka eivät enää toimi sakraalitiloina, vaan ovat aivan muussa käytössä.

Median huomion kohteena oli kevään aikana ikuisuuskeskustelu samansukupuolisten parien kirkollisesta vihkimisestä, koska se oli yksi toukokuussa pidetyn kirkolliskokouksen käsiteltävistä aiheista. Piispainkokous oli tehnyt esityksen

kahdesta rinnakkaisesta avioliittokäsityksestä kirkon sisällä, mikä mahdollistaisi myös samansukupuolisten parien vihkimisen. Aiheesta käyty kirkon sisäinen sekä julkinen keskustelu osoittavat, että kuilu liberaalien ja konservatiivien välillä on suuri. Seurakuntalaisten ja pappien keskuudessa ollaan entistä liberaalimpia ja toivotaan nopeampia ja ajanmukaisempia muutoksia lainsäädäntöön, mutta näitä muutoksia saadaan aikaan hitaasti, koska näkemyksiltään perinteisten herätysliikkeiden, jotka ovat aktiivisempia äänestämään seurakuntavaaleissa, osuus on seurakuntien päätöselimissä suuri. Kirkolliskokouksen päätöksissä tarvitaan edelleen ¾ äänienemmistö esityksien läpiviemiseksi, mikä vaikeuttaa päätöksentekoa. Jos esitys kahdesta avioliittokäsityksestä hyväksytään, tulee seurakunnille jatkossa velvollisuus järjestää kahden samaa sukupuolta olevan henkilön vihkiminen. Yksittäiset papit voivat kuitenkin itse päättää, vihkivätkö he samaa sukupuolta olevia pareja.

Paneelikeskustelun, jossa olin vieraana, kantava aihe oli myös kirkon ja politiikan välinen suhde. Modernin yhteiskunnan ideaaleihin on kulkeutunut ajatus siitä, että kirkon tulisi pysyä omalla alueellaan eikä sekaantua maallisten instituutioiden asioihin, kuten politiikkaan. Tämä tuli esille muun muassa viime vuoden lokakuussa, kun arkkipiispa Tapio Luoma moitti uutta hallitusohjelmaa. Uskonnollisen vakaumuksen ja politiikan erottaminen toisistaan on kuitenkin vaikeaa, sillä myös politiikan tekemisen taustalla vaikuttaa aina tietty maailmankatsomus, jossa uskonnolla voi olla merkittävä rooli. Uskonnollinen vakaumus sisältää lähes aina eettisen koodiston suhteessa toiseen ihmiseen, mikä puolestaan näkyy kansalaisyhteiskunnassa. Siksi Suomen evankelis-luterilaisella kirkolla jäseneineen on väistämättä yhteiskunnallinen ja sitä kautta myös poliittinen ulottuvuus, ja myös velvollisuus tuoda myös kriittiset huomionsa yleiseen keskusteluun. Kirkko toimii ja tarkastelee yhteiskuntaa kuitenkin riippumattomana puoluepolitiikasta omasta arvopohjastaan käsin. Kirkon tehtävänä on esimerkiksi pitää esillä ihmisarvoa, puolustaa ihmisoikeuksia ja pitää heikommassa asemassa olevien ja köyhien puolta, kun politiikka yhä enemmän etääntyy kristillisistä arvoista. Tämä ei tapahdu vaan sanojen tasolla, vaan seurakuntien laajamittaisesti harjoittamassa diakoniatyössä.

Tapio Luoma tiivistää toukokuun kirkolliskokouksen avajaispuheessaan kirkossa tapahtuvan kehityksen seuraavasti:

”Kirkkomme ei ole enää se sama, joka se menneinä vuosina ja vuosikymmeninä oli. Muutos on väärjäämätöntä. Sitä ei oleellisesti voi jarruttaa eikä oleellisesti kiihdyttää.

Toinen asia on kuitenkin se, mitä ajattelemme muutoksesta, sen suunnasta ja laadusta. Joidenkin mielestä muutos on merkinnyt kirkon sanoman väljähtymistä, toisille taas entistä syvempää muuttuvan ajan huomioon ottamista. Toisten mukaan muutos on ajanut vähittäiseen luopumiseen siitä, minkä ajatellaan olevan luovuttamatonta, toisten mielestä kirkko on pystynyt varsin joustavasti löytämään tavan pitää esillä sanomaansa nopeasti muuttuvassa ajassa. Se, mikä joillekin näyttäytyy perustan rapautumisena, onkin toisille tervetullutta edistystä.

Kirkko ei kuitenkaan edes voi olla täysin samanlainen kuin aiemmin, sillä itse evankeliumin olemukseen kuuluu tulla julistetuksi yhä uusissa paikoissa ja uusina ajankohtina. Tutussa kasteja lähetyskäskyssä Jeesus lähetti apostolinsa maailmaan. Paikalleen Herramme ei neuvonut heitä jäämään. Sen sijaan hän kannusti luottamaan siihen, että hän itse on seuraajiensa kanssa joka päivä maailman loppuun asti.”

Ella-Maria Boba

Uusia kasvoja seurakunnassa

Varasihteeri Anna-Maija Mikkola

Kuva: Ella Boba

KUKA OLET?

Olen Anna-Maija, 62-vuotta. Olen kotoisin pääkaupunkiseudulta, mutta Suomessa myös Iitti, jossa olen aina viettänyt kesäni, on minulle rakas paikka. Perheeseeni kuuluu jo aikuinen tyttäreni Liisa, sekä 8-vuotias kääpiösnautseri Carmen.

MIKÄ TOI SINUT ITÄVALTAAN?

Kävin Helsingissä ranskalaisen koulun, sillä pianisti äitini rakasti ranskan kieltä. Kiinnostukseni kieliä kohtaan (rakastan kielioppia yli kaiken) vei minut nuorena Pariisiin ja Frankfurtiin, ja lopulta opiskelin Münchenissä tulkiksi. Münchenissä tapasin saksalaisen mieheni, joka opiskeli oopperalaulajaksi Wienissä. Eli rakkauden perässä tulin tänne Itävaltaan vuonna 1988.

MINKÄLAINEN ON TYÖHISTORIASI?

Tulkin koulutukseni vuoksi (ranska-saksa, suomi-saksa) kävin Suomessa usein tulkkauskeikoilla. Mieheni perusti Wieniin näyttelijäkoulun, jossa työskentelin paljon taustalla. Hänen sairastuttuaan toimin 15 vuotta hänen omaishoitajanaan.

MITEN LÖYSIT ITÄVALLAN SUOMALAISEN SEURAKUNNAN?

Mieheni kuoli kaksi vuotta sitten. Heidiltä (toinen kirkkoraatilainen) kuulin, että suomalaisessa seurakunnssa on hirveän kiva pappi. Minua auttoi, kun sain mieheni kuoleman ja sen aiheuttaman kriisin jälkeen jutella ja rukoilla Ella-papin kanssa. Seurakunnassa on paljon ihania ihmisiä ja tunnen oloni täällä kotoisaksi.

MISSÄ SEURAKUNNAN TOIMINNASSA OLET OLLUT MUKANA?

Raamattupiiri on lempparini. Siellä on mielenkiintoisia puheenaiheita ja saan sieltä uutta ajateltavaa, teemat ovat myös monipuolisia. Olen ollut mukana myös jumalanpalveluksissa ja päiväkahveilla, jos vaan kellonajat sopivat.

Ella pyysi minua myös syksyllä ehdolle kirkkoraadin vaaleihin, ja nyt olen tammikuusta alkaen toiminut kirkkoraadissa. Olen tosi ylpeä, että saan olla mukana raadissa, joka on kotoisa ja kiva.

MIKSI SUOMALAISEEN SEURAKUNTAAN KANNATTAA TULLA TUTUSTUMAAN?

1) Mukavia ihmisiä, joilla on kaikilla on paljon kerrottavaa. 2) Tarjan leivonnaiset kirkkokahveilla. 3) Ellan saarnat.

MITÄ TEET VAPAA-AJALLASI?

Omaishoitajana olin kauan eristyksissä mieheni kanssa. Nyt minulla on alkanut uusi elämänvaihe ja olen onnellinen. Iloitsen siitä, että saan tehdä ihan yksinkin asioita, jotka minua kiinnostavat, kuten käydä elokuvissa, musikaaleissa ja oopperassa. Tykkään lukea ja kuunnella ranskankielistä musiikkia, kuuntelen mm. räppäriä nimeltä Gims.

Aloitin myös arabian opiskelun kansanopistossa ja käyn siellä myös arabialaisen ruoan kokkikursseilla. Naapurissani asuu syyrialainen nainen, jonka kanssa aloitamme saksan ja arabian kielten tandem-oppimisen.

Myös eläimet ovat harrastukseni. Minulla on aina ollut koiria, mutta täällä Wienissä käyn hoitelemassa monen ihmisen kissoja ja muita lemmikkejä heidän ollessaan lomalla.

Haastattelijana: Ella-Maria Boba

Seurakunnassa ja Suomi-yhteisöissä tapahtuu

TULEVIA JUMALANPALVELUKSIA

Perhemessu ja koululaisten siunaaminen koulutielle + kirkkokahvit
Sunnuntaina 8.9.2024 klo 15, paikka: Ruotsalainen kirkko, Gentzgasse 10, 1180 Wien
Syyskauden aloittavassa jumalanpalveluksessa siunataan kaikki halukkaat lapset alkavaan lukuvuoteen koulussa ja päiväkodissa. Kansainvälisen lukutaidon päivän kunniaksi tiloissamme myös kirjakirpputori klo 14-17.30.

Ehtoollisjumalanpalvelus + kirkkokahvit
Sunnuntaina 6.10.2024 klo 15, paikka: Ruotsalainen kirkko, Gentzgasse 10, 1180 Wien
Tervetuloa perinteiseen suomalaiseen ehtoollisjumalanpalvelukseen.

Villasukkakirkko -jumalanpalvelus + kirkkokahvit
Sunnuntaina 10.11. klo 15, paikka: Ruotsalainen kirkko, Gentzgasse 10, 1180 Wien
Villasukkamessuun ovat tervetulleita niin aikuiset kuin lapsetkin kotoisasti villasukat jalassa. Osallistuja voi myös rauhassa neuloa, virkata tms. tilaisuuden aikana. Tule käsitöiden kanssa tai ilman – olet tervetullut! Kirkkokahvien jälkeen joululahjapaketti-talkoot seurakunnan tiloissa. Lue lisää joulupakettikeräyksestämme lehden sivulta 11.

SÄÄNNÖLLINEN TOIMINTA GENTZGASSELLA

Ovet auki tiistaisin - huomaa vaihtelevat kellonajat!

Ti 3.9.	Päiväkahvit klo 14-15.30
Ti 3.9.	Satutuokio lapsille klo 15.45-16.15
Ti 10.9.	Runo-ilta klo 18-19.30. Ota mukaan pari omaa lempirunoilijasi runoa.
Ti 17.9.	Raamattupiiri (vierailijana Mari Palomäki) klo 10.30-12
Ti 24.9.	Ekumeeninen taizé-rukoushetki klo 18-18.30
Ti 1.10.	Päiväkahvit klo 14-15.30
Ti 1.10.	Satutuokio lapsille klo 15.45-16.15
Ti 8.10.	Ilta opiskelijoille -> keilaamaan paikkaan ”Plus Bowling”: klo 18 treffit seurakunnalla, klo 19 keilaamaan
Ti 15.10.	Raamattupiiri klo 10.30-12
Ti 22.10.	Ekumeeninen taizé-rukoushetki klo 18-18.30
Ti 5.11.	Päiväkahvit klo 14-15.30
Ti 5.11.	Satutuokio lapsille klo 15.45-16.15
Ti 12.11.	Viiniä ja villalankaa klo 18-19.30
Ti 19.11.	Raamattupiiri klo 10.30-12
Ti 26.11.	Leivontatalkoot joulumyyjäisiin. Leivomme pullia pakkaseen sekä pipareita seurakunnalla ajalla 10-16. Ilmoittaudu talkoopäivään tunniksi tai pariksi.

Perhekerho
Avoin perhekerho kokoontuu torstaisin klo 9.30-11.30 Gentzgassella Ruotsalaisen seurakunnan yläkerran leikkihuoneessa. Ohjelmassa vapaata leikkiä, yhdessä ruokailua/kahvittelua ja laululeikkejä. Mukaan voi tulla pitkin vuotta ilman ilmoittautumista. Tulevat syksyn perhekerhokerrat ovat: 5.9., 12.9., 19.9., 26.9., 3.10., 10.10., 17.10., 24.10., 7.11., 14.11., 21.11. ja 28.11.

Uutta lapsiperheille! Satutuokio kerran kuussa tiistaisin klo 15.45-16.15

Lapsille ääneen lukeminen tukee lapsen kielen kehitystä, lisäksi tarinat lisäävät lapsen mielikuvitusta ja empatiakykyä. Järjestämme seurakunnalla kerran kuussa tiistaisin satutuokion 2-9-vuotiaille lapsille. Satutuokion kesto on noin puoli tuntia, jonka aikana luemme yhdestä kahteen kirjaa. Kirjat valitaan paikalla olevien lasten ikähaarukan ja toiveiden mukaan. Alle kouluikäisten vanhempien tulisi olla satutuokiossa mukana.
Tapaamiset: 3.9., 1.10. ja 5.11. klo 15.45-16.15 (eli päiväkahvien jälkeen) Ruotsalaisessa kirkossa.

Yhteiskristillinen raamattupiiri

Raamattupiiri kokoontuu seurakunnan omissa tiloissa Gentzgassella kerran kuussa tiistaisin klo 10.30-12. Ryhmä on avoin kaikille kiinnostuneille, mukaan voi tulla koska vain, eikä aikaisempaa kokemusta raamattupiiritoiminnasta tarvita. Kokeilemme erilaisia tapoja lähestyä Raamatun tekstejä. Jos sinulta löytyy oma Raamattu kotoa, olisi se hyvä olla mukana. Aloitamme kahvihetkellä ja lopussa rukoilemme pyydettyjen aiheiden puolesta.

Ekumeeninen taizé-rukoushetki

Taizé-rukoushetkessä korostuvat hiljaisuus, rukous ja rauha. Messussa laulettuja lauluja, jotka tulevat Ranskan Taizé-yhteisöstä toistetaan moneen kertaan. Kielinä saksa, suomi ja monikieliset laulut.

Muskari

Muskari tiistai-iltapäivisin klo 16.30-17.30 paikassa Gentzgasse 10, Ruotsalaisen seurakunnan yläkerran tilat (ovikoodi lukee ikkunassa). Kertamaksu 10€/perhe. Osallistuminen ei vaadi ennakkoilmoittautumista ja mukaan voi liittyä pitkin vuotta. Muskarin kohderyhmänä ovat alle kouluikäiset lapset. Lisätietoja muskariopelta Pirreltä osoitteesta: pirrethepianist@gmx.at

MUUTA

Kirjat kiertoon -kirjakirpputori 8.9. klo 14-17.30

Kansainvälisenä lukutaidon päivänä 8.9. järjestämme seurakunnan sisäpihalla ja omissa tiloissa kirjakirpputorin jumalanpalveluksen yhteydessä. Kaikki suomenkieliset lasten ja aikuisten kirjat ja DVD:t 0,50-3 euroa! Ei myyntiä klo 15-16 välisenä aikana.

Skandinaavinen kirpputori ja kahvila 13.10. klo 13-16

Sunnuntaina 13.10. klo 13-16 Gentzgassen sisäpihalla. Tule tutustumaan suomalaisten ja ruotsalaisten yksityisten myyjien pöytien tarjontaan. Myynnissä sekalaista tavaraa, mutta myös paljon pohjoismaisia tuotteita ja vaatemerkkejä, erityisesti lastenvaatteita. Kahvipisteeltä voi ostaa pullaa ja pikkusuolaista.

MUIDEN SUOMIYHTEISÖJEN TAPAHTUMIA

Suomalainen kirjallisuuspiiri

Kirjallisuuspiiri kokoontuu kerran kuukaudessa keskiviikkoisin seurakunnan tiloissa keskustelemaan kotimaisesta kirjallisuudesta. Halukkaat voivat esitellä lukemiaan kirjoja – esittelykerta sovitaan etukäteen. Syksyn tapaamiset 13.9., 11.10. ja 15.11. klo 18.30, paikassa: Gentzgasse 10, 1180 Wien.
Lisätietoja ja ilmoittautuminen: anjaleena.holtari@gmail.com

Ajankohtaista seurakunnassa

Varaa pöytä kirpputorilta 13.10.

Suomalainen ja ruotsalaisen seurakunta järjestävät yhteisvoimin skandinaavisen kirpputorin sunnuntaina 13. lokakuuta klo 13-16 Gentzgassen sisäpihalla. Jos myyntipaikan saaminen kiinnostaa, ota yhteys pastoriin 29.9. mennessä. Pöytiä on tarjolla rajoitetusti. Pöytämaksu on 10 €. Lisätietoja ja ilmoittautuminen: finn.gemeinde@evang.at.

Ilmoittautuminen rippikouluun

Onko rippikoulun suorittaminen perheesi nuoren kohdalla ajankohtaista? Vuonna 2010 syntyneet nuoret osallistuvat Suomessa rippileireille vuoden 2025 kesänä eli sinä vuonna, kun täyttävät 15-vuotta. Ilmoittautuminen on jo monen järjestön ja seurakunnan kohdalla alkanut. Kannattaa siis pitää kiirettä, että saa paikan haluamalleen riparille.

Rippikoulun voi suorittaa myös omassa paikallisseurakunnassa Itävallassa sinä kouluvuonna, jona nuori täyttää 14-vuotta. Jos lapsesi ei ole paikallisseurakunnan jäsen, niin ole itse yhteydessä alueesi seurakuntaan heti syksyn alussa. Rippikoulua käydään Itävallassa koko kouluvuoden 2024/25 ajan.

Lisätietoja rippikoulun suorittamiseen liittyen voi kysyä pastorilta. Myös yksityisrippikoulun järjestäminen on mahdollista Wienin suomalaisen seurakunnan toimesta 15-vuotta täyttäneille nuorille ja nuorille aikuisille.

Kiinnostaako sinua suruun, luopumiseen ja elämän päättymiseen liittyvät teemat?

Seurakunnassamme ollaan aloittamassa ryhmää, jossa tarjoamme mahdollisuuden kokoontua keskustelemaan luottamuksellisesti kuolemaan ja suruun liittyvistä aiheista.

Ryhmä sopii sinulle, joka olet menettänyt jonkun itsellesi tärkeän ihmisen parin viime vuoden sisällä; jos olet itse tai lähipiirissäsi on joku parantumattomasti sairas; jos mietit kuolemaa ja siihen liittyviä käytännön asioita; jos elämässäsi on tapahtunut muita menetyksiä ja luopumisia, jotka aiheuttavat sinulle surua.

Starttipäivä ryhmälle pidetään sunnuntaina 3.11.2024 klo 16-17.30 seurakunnan tiloissa. Ryhmän on tämän jälkeen tarkoitus kokoontua yhteisesti sovittuina päivinä noin viisi kertaa seurakunnan tiloissa joulu-toukokuun välisenä aikana. Starttipäivässä kuulemme osallistujien toiveita sekä sovimme ryhmän pelisäännöistä. Ryhmän vetäjänä toimii pastori Ella-Maria Boba yhdessä kirkkoraatilaisemme, diakoni Marja-Leena Steinbrun kanssa.

Tule mukaan starttipäivään marraskuussa tai ilmoita kiinnostuksestasi marraskuun alkuun mennessä osoitteeseen finn.gemeinde@evang.at tai puhelinnumeroon 0699-18877819 (Ella) tai 0650-7240250 (Marja-Leena).

Kuljetusapua huonojalkaisille

Jos et pysty enää liikkumaan itsenäisesti julkisilla liikennevälineillä, mutta haluaisit osallistua seurakuntamme tapahtumiin, yritämme mielellämme järjestää autokyydin kirkolle ja takaisin kotiin. Olemme löytäneet muutaman henkilön, jotka voivat tarpeen tullen auttaa. Ota yhteys varakuraattoriimme Marja-Leenaan (0650-7240250) tai pastoriin.

Iloa jouluksi ja hanukaksi Romanian lapsille

Kristittyjen joulu ja juutalaisten hanukkajuhla alkavat tänä vuonna samana päivänä - 25.12.2024. Yhdistys ”HILFE und HOFFNUNG” yhdessä Romaniassa toimivan ALEF -järjestön toiminnanjohtaja Janina Ilien kanssa haluavat ilahduttaa köyhien perheiden lapsia lahjapaketein Etelä-Romaniassa, Teleorman läänissä. Projektin tavoite on tuoda iloa ja toivoa lapsille ja heidän perheilleen, luoda uskoa Jumalaan, ystävyyteen ja parempiin aikoihin.

Tavoitteenamme on toimittaa lahjalaatikot joulukuun alussa sadalle lapselle ja iloitsemme siitä, että saamme toteuttaa projektin yhdessä Itävallan suomalaisen evankelis-luterilaisen seurakunnan kanssa. Paketoimme lahjat talkoovoimin 10. marraskuuta Gentzgassella suomalaisen jumalanpalveluksen jälkeen kirkkokahvien kera. Olemme kiitollisia, jos voit osallistua talkoisiin ja tuoda mukanasi tyhjän kenkälaatikon ja joitakin alla mainituista tuotteista. Lahjapaperin ja nauhat tuomme mukanamme.

KOHDERYHMÄMME OVAT TYTÖT JA POJAT IKÄRYHMISSÄ 2-4 V., 5-9 V., 10-13 V.

Kaikkiin paketteihin haluamme kääriä jonkin hygieniatarvikkeen (esim. hammasharja ja tahna, saippua, shampoo), lämpimän vaatteen (esim. pipo, hanskat, sukat, villapaita) ja koulutarvikkeen (esim. kynät, kumi, vihko, taskulaskin).

Muita pakettiin sopivia esineitä ovat esimerkiksi:

tytöt: nukke, pehmolelu, hiekkalelusetti, hyppynaru, soitin, pallo, tarrat, taskulamppu, harja ja hiuslenkkejä

pojat: leikkiauto, pehmolelu, hiekkakalusetti, pikkuauto, soitin, jalkapallo ja pumppu, tarrat, taskulamppu, pieni peli

Huom! Seurakunnalle voi toimittaa lahjapakettiin tulevaa tavaraa (myös käytettyä, mutta uudenveroista) ja kenkälaatikkoja myös etukäteen ajalla 13.10. - 10.11.2024

Tervetuloa pakkaustalkoisiin sekä tuomaan iloa lapsille, joilla ei ole jo kaikkea!

HILFE und HOFFNUNG
Hannu ja Anne Ylitalo, puh. +43 676 97 80 564, www.hilfeundhoffnung.at

Lisätietoja myös suomalaiselta seurakunnalta.

MUISTOKIRJOITUS

Pirjo Tuulikki Heiskanen, o.s. Hyvönen

Pirjo Tuulikki Heiskanen, o.s. Hyvönen,
s. 17.10.1950 Vihti, k. 7.2.2024 Wien

Tätini Pirjo Heiskasen muistolle

Tätini Pirjo syntyi Vihdissä, mutta perhe muutti Kankaanpäähän kun isäni, eli Pirjon veli syntyi. Pirjo opiskeli hetken Vaasassa, mutta teki opintonsa loppuun Turussa. Ennen muuttoaan Wieniin vuonna 1981, Pirjo asui ja työskenteli muutaman vuoden Ruotsissa. Wienistä tuli hänen kotinsa, ja vaikka hän kävi usein Suomessa, hän ei milloinkaan suunnitellut muuttavansa sinne takaisin.

Pirjo oli hyvin määrätietoinen ja itsenäinen oman tiensä kulkija. Muistan kuinka mummu aina kertoi hänen ja papan vieneen Pirjon Vaasaan opiskelemaan, mutta jonkun ajan kuluttua hän soitti ja sanoi muuttaneensa Turkuun ja vaihtaneensa koulua. Samalla omalla tavallaan Pirjo eli koko elämänsä saaden tehdä asioita joista piti.

Mummu ja pappa puhuivat aina ylpeinä Pirjosta ja hänen saavutuksistaan, työstään YK:lla sekä asumisesta Itävallassa. Isovanhempani kävivät monta kertaa vierailulla Pirjon luona ja tekivät myös remonttia hänelle. Lisäksi he matkustivat paljon yhdessä.

Matkailu ja kulttuuri olivatkin erityisen lähellä Pirjon sydäntä. Matkoistaan Pirjo puhui aina paljon, viimeisiin aikoihinsa asti. Niistä oli selvästi jäänyt hänelle paljon hyviä muistoja. Kun Pirjo oli paremmassa kunnossa, hän piti patikoinnista ja vaelluksesta. Pisimmillään hän kävi vaeltamassa Havaijilla ja hän kuului myös YK:n vaelluskerhoon.

Suomessa Pirjolla oli tietyt asiat, joita hän halusi tehdä, kuten käydä torilla kahvilla, syödä karjalanpiirakoita ja kesäisin käydä uimassa. Vesi oli hänelle tärkeä elementti, ja minultakin hän kysyi joka matkan jälkeen, kävimmekö uimassa. Kun hän kävi luonamme Porissa, hän tykkäsi ja arvosti isäni tekemää ruokaa, erityisesti paistettuja ahvenia, vaikka aina protestoikin, kun niissä on niin paljon ruotoja. Eräässä viestissään minulle hän kehui ahvenia ja sanoi, että ruotojen nyppiminen on vaivan arvoista, kun ahvenet on niin hyviä!

Pirjolla oli paljon ystäviä ympäri maailmaa. He arvostivat Pirjossa hänen sivistystään, rehellisyyttään ja korrektiuttaan. Hänellä oli myös hyvä huumorintaju. Pirjo oli myös ylpeä siitä, että puhui viittä kieltä: suomea, ruotsia, saksaa, englantia ja espanjaa. Pirjon viimeiset ajat olivat vaikeita ja kivuliaita. Hän pelkäsi kuolemaa eikä halunnut luovuttaa. Hänellä oli onneksi perhe ja ystäviä, jotka auttoivat ja olivat tukena loppuun asti. Pirjo ei kuollut yksin ja sai arvokkaan lopun. Hän eli elämänsä loppuun saakka kuten halusi.

Pirjo siunattiin Wienissä 20. helmikuuta perheen ja hänen suomalaisten ystäviensä läsnäollessa. Siunauksen toimitti pastori Johanna Uljas-Lutz.

Veden tärkeydestä Pirjolle kertoo myös se, että hän pyysi minulta, että kuoltuaan hänen tuhkansa ripoteltaisiin veteen joko Suomessa tai Itävallassa. Tästä lupauksesta pidin kiinni ja Pirjon tuhkat on nyt ripoteltu Porin Reposaaren mereen hänen viimeisenä leposijanaan. Kun isä oli saanut tuhkat ripoteltua, joutsenpari ilmestyi kallioiden takaa kuin saatellakseen Pirjon hänen viimeiselle matkalleen.

Hanna-Maria Hyvönen
11.heinäkuuta 2024, Pori

Ajatuksia sielunhoidosta vankilasielunhoitajan silmin

Olen keskustellut sielunhoitajan roolissani jo yli kuuden vuoden ajan niin sanottujen henkisesti epävakaiden vankien kanssa. Tähän ryhmään luetaan rikoksen tekijät, joiden tekemien rikosten taustalla on vaikuttanut henkilön psyykkinen sairaus.

Monet kuvittelevat, että nämä vangit ovat täysin mielipuolisia niin kuin elokuvan Uhrilampaat Hannibal Lecter. Kyseinen elokuva on korkean tason kauhukertomus yhden erittäin älykkään psykopaatin elämästä, jonka iljettäviä rikoksia tässä ei voi edes kuvailla. Näin asia ei kuitenkaan ole vankilassa, jossa työskentelen. Suurin osa siellä tuomiotaan istuvista on hämmästyttävän tavallisia ihmisiä – voisi sanoa jopa hirvittävän tavallisia. No, minkä takia he sitten istuvat vankilassa? Tietenkin sen vuoksi, että he ovat tehneet jotakin rikollista ja epätavallista. He ovat ihmisiä, jotka ovat jostain syystä joutuneet itselleen henkisesti äärimmäiseen tilanteeseen ja sillä hetkellä valinneet väärän suunnan. Yksi askel liikaa, ja teko jo tapahtui; liian vähän harkintaa, ja uhrilla oli jo veitsi rinnassa. Lähes kaikki vangit katuvat tekojaan. Teon käsittely ja läpikäyminen on usein isompi rangaistus kuin itse vankilatuomio, sillä omaa itseä ja surullista kohtaloa ei voi paeta.

Minulta usein kysytään, mitä minä oikeastaan teen vankilassa näiden ihmisten kanssa. Siihen en voi sanoa enempää, kuin että keskustelen heidän kanssaan ja kuuntelen heitä. Sitä seuraa kysymys siitä, mitä sielunhoito oikeastaan on, ja mitä eroa on sielunhoidolla ja terapialla. Tähän kysymykseen voisi vastata, että sielunhoito oli ensin ja vasta sen jälkeen tuli terapia.

Ajatus sielun olemassaolosta esiintyi jo muinaisilla kreikkalaisilla. Myöhemmin syntynyt kristinusko imi vaikutteita kreikkalaisesta filosofiasta, ja keskiajan kristilliset teologit kehittivät ajatuksen sielusta, jossa on jumalallinen kipinä, mutta joka on synnin peittämä. Keskiajalla, jolloin terapeutteja ei ollut, ihmisen, joka kärsi mielen ongelmista, täytyi selviytyä niiden kanssa joko yksin tai ripittäytyä papille tai munkille ja saada synninpäästö. Synninpäästön jälkeen ihminen tavallisesti tunsi olonsa helpottuneeksi, koska pystyi puhumaan surustaan, pahoista ajatuksistaan ja kärsimyksistään.

Se, joka pystyy kertomaan toiselle itseään piinaavista asioista, tuntee olonsa puhumisen jälkeen paremmaksi. Tämän tiedämme omasta kokemuksestamme. Jos puhumme asiasta, joka

Kuva: Mohamed Hassan, pixabay.com

meitä painaa, tunnemme kuin raikkaan tuulen henkäyksen. Jo muinaiset kreikkalaiset olivat tietoisia tästä puhumisen tuomasta helpotuksesta. Aristoteles nimitti sitä kreikkalaisen teatterin yhteydessä katharsis'iksi eli puhdistumiseksi.

Keskiajan jälkeen tuli varhainen uusi aika: Luther uusine ajatuksineen, uskon sodat ja imperialismin aikakausi. Kristinuskosta kehittyi yhä enemmän maailmanlaajuinen uskonto. Tämä tapahtui myös pakon ja väkivallan kautta. Eivät espanjalaiset sen enempää kuin portugalilaisetkaan valloittajat kysyneet alkuperäisväestöltä, halusivatko he kääntyä kristityiksi. Joka ei halunnut ottaa kastetta tapettiin. Tämän ajanjakson aikana ajatus synnistä tuli yhä keskeisemmäksi, sillä se painostuskeinona edisti hyvin imperialistisia valtapyrkimyksiä. Papin puheille mentiin helvetin pelosta.

Näin kului vuosisatoja, kunnes valistuksen aikakausi toi mukanaan uuden katsontakannan, jossa keskipisteessä oli Jumalan sijaan ihminen. Paholaisen pelko hiipui ja kirkon valta väheni. Ajanjakson viisaat ymmärsivät ihmisen ruumiina ja sieluna. Kuitenkin vasta 19. vuosisadalla kehittyi nykyinen sielutiede, psykologia, joka näin ollen on tieteenlajina hyvin uusi. Sigmund Freud, Alfred Adler ja Carl Gustav Jung olivat laaja-alaisen sielutieteen merkittävimmät uranuurtajat. Ajatus ihmisen syntisyydestä menetti uskottavuuttansa. Ihminen ymmärrettiin sen sijaan kärsiväksi olennoksi ja tämä muutti myös käsityksen siitä, mitä on sielunhoito. 19. vuosisadan loppuun asti sielunhoito oli ollut ripittäytymistä. Kun psykologian ymmärrys laajeni, alkoivat myös kirkolliset sielunhoitajat omaksua psykologian tuomia oppeja. Synti ja paholainen eivät enää olleet keskiössä, vaan ihminen kärsimyksineen.

Palaan kysymykseen siitä, mitä on sielunhoito ja miten se eroaa terapiasta. Sielunhoidollisessa keskustelussa puhutaan ihmisen kärsimyksestä ja se on rehellistä keskustelua siitä, mistä todella on kysymys. Ero terapiaan on siinä, että terapiassa potilaalla ja terapeutilla on aina päämäärä, esimerkiksi ihmistä sisäisesti kiduttavan trauman laukaisu. Sielunhoidossa ei ole varsinaista päämäärää. Sielunhoidon päämäärä on itse keskustelu. Siinä näenkin näiden kahden varsinaisen eron. Terapiassa terapeutilla on lääketieteellinen suhde potilaaseensa, kun taas sielunhoidossa suhde asiakkaaseen on inhimillinen. Parhaassa tapauksessa tämä inhimillinen suhde voi laukaista trauman ja asiakas, tai minun asiakaskunnassani vanki, tuntee olonsa jälleen paremmaksi.

Sanoin alussa, että suurin osa vangeista, joita tapaan on hämmästyttävän tavallisia ihmisiä. Työni sielunhoitajana on opettanut minulle, että psyykkisesti sairaan ihmisen ja minun itseni välillä oleva ero on mitättömän pieni. Mitä enemmän olen tiedostanut, että tämä vastapäätäni istuva ihminenhän on kuin minä itse, ja että sen rikoksen, mitä hän on tehnyt, olisin myös minä hänen asemassansa voinut tehdä, sitä enemmän tunnen kiitollisuutta ja tyytyväisyyttä omaa elämääni kohtaan. Osaan antaa enemmän arvoa kauniille ja nautinnollisille asioille, hauskoille hetkille ja hyville ystävyyssuhteille. Sillä vain, jos oma elämäni on tasapainossa, vain silloin voin olla avuksi toisille. Näin ollen voisin sanoa, että sielunhoito on myös muuttanut minua itseäni.

Sigmund Freudin oppilas, Sandor Ferenci, on sanonut: "Ei vain terapeutti paranna potilasta, vaan myös potilas parantaa terapeuttia." Tästä tulisi jokaisessa ihmisten välisessä suhteessa olla kyse, että me molemmin puolin autamme toisiamme. Ja tämä on mielestäni myös hyvä tuntomerkki oikeanlaisesta sielunhoidosta.

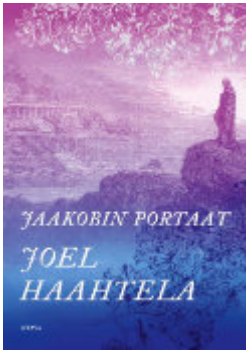
Simon Konttas

Kirjallisuuspiiriläisten kirjaesittelyjä

Joel Haahtelan kirjojen maailma

Sisareni Maija oli – nyt hän on eläkkeellä – Oulussa laitoskirjastonhoitaja, joka kuljetti sairaaloiden potilaille luettavaa. Joistakin potilaista tuli toistuvien hoitokertojen vuoksi tuttuja. Hän oppi tuntemaan heidän lukumaun ja saattoi virkistää sairasta mieluisalla tuomisella. Maija sanoi huomanneensa, että kirjailija Joel Haahtelalla on aivan määrätty lukijaporukkansa.

Minulle siskoni lähetti toissasyntymäpäivälahjaksi Joel Haahtelan Jaakobin portaat (Otava 2022). Kun otin kirjan käsiini, huomasin kansilehdeltä kirjaa kuvaavan tekstin: *”Mies lentää lumipyryn halki Jerusalemiin. Hän on saanut puhelinsoiton: hänen veljensä on hoidettavana psykiatrisessa sairaalassa ja tarvitsee saattajaa päästäkseen kotiin.”* Huh, huh, ajattelin, onpa raskas matka, kestääkö lukea? Sanoin sen Maijallekin puhelimessa. Hän nauroi, että voi, erehdyt pahasti, se on viehättävä kirja.

Niinpä luin sen. Minä-muodossa oleva mies majoittuu veljensä vuokrahuoneistoon vanhankaupungin liepeille ja löytää asunnosta veljensä tuoman isoisän vanhan muistikirjan. Kirjassa on Jerusalemin kartta ja salaperäinen merkintä: Jaakobin portaat. Kirjassa ei ole mitään pelottavaa, siinä on psykiatrin (joka on myös Haahtelan toinen ammatti) kertomaa, rauhallista tarinaa potilaan hoidosta ja elpymisestä sekä päähenkilön omasta liikkumisesta talvisen pyhän kaupungin kujilla ja sattumoisin kohtaamistaan ihmisistä.

Kirja yllytti minut lukemaan ja kuuntelemaan Haahtelan muutakin tuotantoa. Nyt olen lukenut pienoisromaanit Adèlen kysymys, Hengittämisen taito, Yö Whistlerin maalauksessa, Marijan rakkaus, Perhoskerääjä ja nyt on menossa Katoamispiste. Onneksi on vielä tämänkin jälkeen hänen kirjoittamiaan kirjoja, jotka on saatavissa helposti tänne kauemmaksikin BookBeatin kautta.

Tähän mennessä Haahtelan kirjoille on yhteistä ensiksikin se, että hän kertoo tarinat itselleen tapahtuneina, siis minä-muodossa. Niissä on yllättäviä kohtaamisia esim. sateisella kadulla Helsingissä miestään etsimään tulleen ranskalaisen naisen kanssa, vanhan rakastettunsa Marijan tapaaminen Triesten rautatieasemalla 25 vuoden jälkeen tai lähtö etsimään isää Aigeianmeren saarelta. On tapahtumia, jotka seuraavat tuntemattoman testamentin saamista ja johtavat villiintyneen luonnon keskellä olevaan röttelömökkiin, jonka omistaja on selvästi löydöksien perusteella ollut perhosten tutkija. Mielikuvituksellisia aiheita. Adèlen mysteeriä hän menee tutkimaan Etelä-Ranskaan tämän nunnapyhimyksen luostariin. Nainen putosi tai työnnettiin jyrkänteeltä, eikä hänelle käynyt mitenkään. Rukoili alhaalla.

Haahtelan tuotannossa on myös selvästi näkyvissä kirjailijan oma uskonnollisuus. Hän on vakuuttunut, että kaikki ei ole tässä ja nyt, vaan on olemassa yliluonnollisia asioita, ihmeitä, mystiikkaa. Joel Haahtela on itse ortodoksi, joka on ylennyt jumalanpalvelusten lukijasta diakoniksi, ja kiittää Valamon luostaria ajoittaisesta kirjoitusrauhasta. Hänen terminologiassaan on paljon kohtia, joissa hän lohduttaa ortodoksisten jumalanpalvelusten sanoin. Hän ei soimaa, ei hauku ketään, lohduttaa ja kaipaa, muistaa paikkoja ja hellyyttäviä hetkiä. Kirjojen henkilöt ovat usein yliopistoihmisiä, kirjastonhoitajia, kilvoittelijoita, tutkijoita, joissakin elämänvaiheissaan rikkinäisiä (mutta soimaamatta!) isiä ja äitejä. Hän sivistää ja rikastuttaa lukijaa tieteen tai taiteen historialla. Naiset ovat monesti huolettomia toisiin tarrautumattomia vanhempia naisia ja opiskelijatyttöjä, joiden tupakkaa Haahtela jää pitele-

mään sillä aikaa kun he sanovat käyvänsä vielä jossain pistäytymässä. Haahtela rakastaa taidehistoriaa, ja monesti hän tutkii toisten seurassa eri aikakausien mestarien maalauksia. Hän kertoo myös päähenkilönsä ajautumisesta seksuaalisuhtesiin, mutta repostelematta yksityiskohtaisesti tapahtumia.

Säät (sääolosuhteet) Haahtelan töissä lisäävät niiden salaperäisyyttä. Sataa tihuuttaa, vesi ropisee ullakolla, on sumuista, kosteaa, märkää, pimeää, kynttilän valoa. Yksinkertaisia sisätiloja, sisäistä lämpöä.

Nyt kustannusosakeyhtiö Otava on painattanut trilogian Haahtelan Jaakobin portaista, Hengittämisen taidosta ja Adèlen kysymyksestä, joille on yhteistä usko. Trilogiassa yhdistyvät mystiikka ja usko aiheina juutalaisessa, ortodoksisessa ja katolisessa uskonympäristössä, mutta ilman saarnausta. Ihan vain eri puolilla käyden ja elämää seuraten.

Leena Kokkonen-Weisshäupl

Kuvat s. 15 ja 16: Otava

Apua ja neuvoa ongelmatilanteissa

Luterilaisen kirkon tärkeitä yhteystietoja ja yhteyshenkilöitä Wienissä ja Itävallassa

Itävalta

Itävallan luterilaisen kirkon kotisivut
www.evang.at

Luterilaisen diakoniatyön kotisivut
www.diakonie.at

Auttava puhelin - Telefonseelsorge
142 (ohne Vorwahl)

Sielunhoitoa onnettomuuden tapahduttua - Notfallseelsorge
Pfarrerin Claudia Schröder, www.evang-wien.at/notfallseelsorge

Wien

Sielunhoito sairaaloissa ja hoitokodeissa
Pfarrer Dr. Michael Wolf, www.evang-wien.at/khs, Notfallnummer: 0664-282 08 99

Koulujen uskonnonopetukseen liittyvät kysymykset
Evangelisches Schulamt Wien, 0699-188 788 77

Neuvonta perheen ja parisuhteen kriiseissä
Ehe- und Familienberatungsstelle, 01-586 85 73

Sielunhoito asepalveluksessa
Pfarrer Gregor Schwimbersky, 0664-622 19 50

Vankilasielunhoito
Pfarrerin Daniela Schwimbersky, 0699-188 77 042

Eri kristillisten tunnustusten väliset avioliitonsiunaamiset
Ehevorbereitung, www.evang-wien.at/aus-zeit

Seksuaalivähemmistöt – LGBTIQ*-Menschen
Pfarrerin Katharina Alder-Wolf, 0699-188 777 70

Kuurojentyö
Pfarrer Wolfgang König, koenig@evang-liesing.at

Ilmainen lämmin ruoka vähävaraisille to-su klo 12-15
s'Häferl, Hornbostelgasse 6, 1060 Wien

Diakonista konkreettista apua ja neuvontaa
Stadtdiakonie Wien, stadtdiakonie@diakoniewien.at

Dementiaa sairastaville
Café Memory für Menschen mit Demenz, Karin Landauer, 0664-44 200 06

Kirkollisveroon liittyvät kysymykset
Kirchenbeitrag, www.gerecht.at, 059-1517 70 100

Babenbergerhalle, Rathausplatz 25, 3400 Klosterneuburg

HERBSTFEST

der Evangelischen Kirche A.B. in Wien

13.09.

Herzliche Einladung zum gemeinsamen Start
in den Herbst mit Kulinarik & Kabarett.

Programm:

17:00 Sektempfang
17:30 Buffeteröffnung
19:00 Oliver Hochkofler & Imo Trojan bringen Ausschnitte aus Ihrem neuen Kabarettprogramm: Aus „Heiterem“ Himmel - mit der Kirche ums Kreuz
danach gemütliches Beisammensein

Ort: Schutzhaus zur Zukunft (auf der Schmelz)
Verlängerte Guntherstraße
1150 Wien

Unkostenbeitrag von €23,-- erbeten
www.evang-wien.at

Anmeldung bis 01.09. →

Save the date

ITÄVALLAN SUOMALAINEN SEURAKUNTA 20 VUOTTA

12. kotakuuta 2025

ITÄVALLAN SUOMALAINEN EVANKELIS-LUTERILAINEN SEURAKUNTA
FINNISCHE EVANGELISCHE GEMEINDE A.B. IN ÖSTERREICH

Gentzgasse 10/Altes Haus • 1180 Wien • E-Mail: finn.gemeinde@evang.at • www.finngemeinde.at